భర్త మరో పెళ్లి చేసుకుంటుంటే ఆమె మౌనంగా ఊరుకోడానికి కారణం?

వీడిన సంకెళ్లు

గాలి కవిత

కథ

కౌరుని నర్సింగ్‌హోమ్ ముందు ఆపాడు శంతన్. దిగేసాక చెప్పాను "గుడ్‌నైట్ శంతనూ"... అంటూ... మొహం బాధగా పెట్టేసి నావైపు వంగి గుసగుసగా చెప్పాడు "నువ్వు నైట్ డ్యూటీలో వుంటే నాకు నైట్ గుడ్డెలా అవుతుంది డియర్"

"ఇదిగో ఇలా మాట్లాడి నా మూడ్ ఆఫ్ చెయ్యొద్దు. దయచేయండి స్వామీ" అనగానే నవ్వుతూ కారు స్టార్ట్ చేసుకుని వెళ్లిపోయాడు. నెమ్మదిగా హాస్పిటల్ వైపు నడిచాను. రూమ్ తలుపు తెరిచి లోనికి వెళ్లబోయిన నేను ఎవరిదో నవ్వు విన్పించడంతో ఆగిపోయాను ఓ క్షణం. మరుక్షణం గుర్తించాను ఆ స్వరం జానకిదని. ఏమిటబ్బా తనకంత నవ్వు పుట్టించే విషయం? తలుపు చేరవేసి తన ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చున్నాను. నా రాకని కూడా గమనించకుండా చేతిలోని కార్డ్‌ని చూస్తూ తెరలుతెరలుగా నవ్వుతుంది. తన పెళ్లయ్యాక ఈ నాలుగేళ్లలో తను అలా మైమరచి మనఃపూర్వకంగా నవ్వడం నేన్చూడలేదు. తనని ఏమాత్రం డిస్టర్బ్ చేయకుండా అలాగే చూస్తూ కూర్చుండిపోయాను.

. ఎంత బాగా నవ్వుతుంది! చదువుకునే రోజుల్లో ఎంత చలాకీగా వుండేది! నవ్వుతూ నవ్విస్తూ... జానకి ఎక్కడుంటే అక్కడ జోక్స్! నవ్వుల పువ్వులు విరిసేవి. జానీవాకర్ మరో రూపం జానకి జానీ" అని వెక్కిరించేవారు తామంతా...

కాలేజ్ రోజుల్లో జానకిని గుర్తుచేసుకోగానే మనసంతా వికలమైపోయింది.

తనలా నవ్వుతుంటే ఎంతసేపైనా అలా

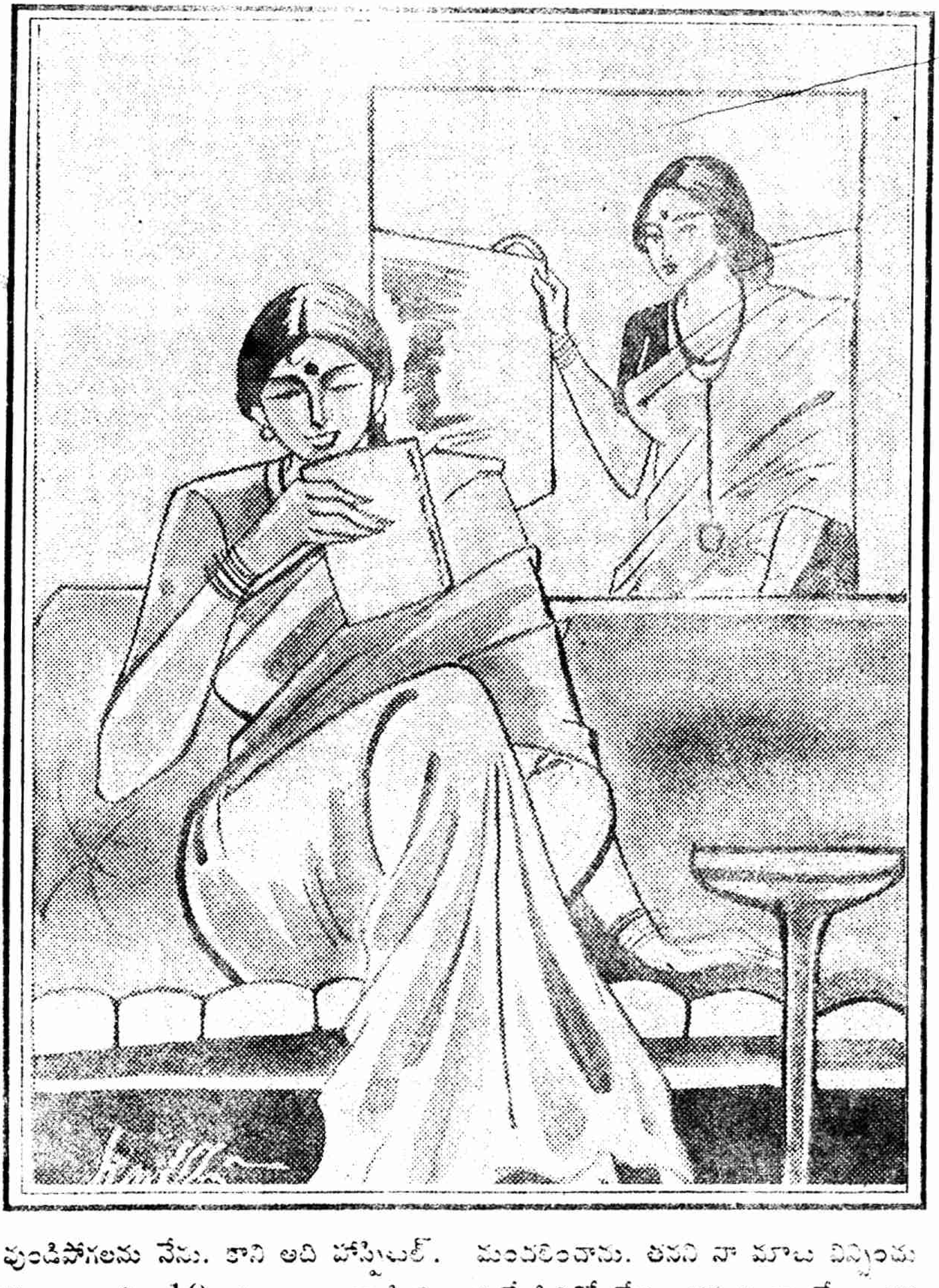

వుండిపోగలను నేను. కాని అది హాస్పిటల్. టైం రాత్రి 10 గంటలు దాటింది. పేషంట్స్ అంతా నిద్రపోయి వుంటారు. అందుకే "ఏమిటా నవ్వు ఇంక చాలు" మందలించాను. తను నా మాట వినిపించుకునే స్థితిలో లేదు. నవ్వున నా చేయి తన చేతుల్లోపై వేసి కదిపాను. నవ్వాపేసి నావేపు చూసింది. నవ్వి, నవ్వి కళ్లల్లో నీళ్లు

"హాయ్ ఫణీ ఎంతసేపయింది నీవొచ్చి ? అంటూ పలకరించింది. అయిదు నిమిషయలు ఆ రాత్రి వున్న డెలివరీ కేసులను గూర్చి మాట్లాడింది. ఎమర్జెన్సీ కేసెస్ ఏమీ లేవు. పది నిమిషాలు పేషెంట్స్‌గూర్చి మాట్లాడాక అడిగాను "అంతగా నవ్వు తెప్పించిన విషయం ఏమిట"ని చెప్పబోయింది. అంతలో నైట్ డ్యూటీ నర్స్ విభ వచ్చింది. "పేషంట్స్‌కి మెడిసిన్స్ ఇవ్వడం అయిపోయింది. కంప్లైయింట్స్ ఏమీ లేవు. ఆల్ ఆర్ నార్మల్. మార్నింగ్ హిస్ట్రెక్టమీ కేస్‌కి సెలైన్ డ్రిప్ కంటిన్యూ అవుతుంది. జానకి మేడమ్‌గారు రౌండ్స్‌కి వచ్చారు" అంటూ ముగించి వెళ్లిపోయింది. ఆమెని పంపించి జానకి వేపు తిరిగాను. "చెప్పు జానీ ఎందుకు నవ్వావు?" నెమ్మదిగా తన చేతిలో వున్న కార్డ్‌ని ఇచ్చింది. విప్పి చూశాను. "సుజన్ వెడ్స్ రజిత... సుజన్! సుజన్ పెళ్లి! షాకయ్యాను. ఈ పిచ్చిది ఎలా నవ్వగలుగుతుంది? తనలా నవ్వడం చూసి భరించలేకపోయాను. అంతగా కదిలించింది నన్నా వెడ్డింగ్ కార్డ్. తనని కుదిపేస్తూ చెప్పాను. "నవ్వొద్దు"... మళ్లీ నవ్వేస్తూ "నువ్వెందుకంత ఇరిటేట్ అవుతున్నావో నాకర్థంకావడంలేదు ఫణీ" అంది.

"షట్ యువర్ మౌత్ ఇడియట్. అతడలా పెళ్లి చేసుకోబోతోంటే నీకు... నీకసలు నవ్వెలా వస్తుంది?" అరిచాను గట్టిగా.

"నవ్వక ఏం చేయమంటావ్" అన్నట్లు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"నో నో ఈ పెళ్లి జరగడానికి వీల్లేదు. మొదటి భార్య బ్రతికుండగా మరో పెళ్లి ఇంపాసిబుల్. అసలెలా జరుగుతుందో చూస్తాను" అంటూ ఆవేశపడిపోతున్న నా చేతిపై తనచేయి వేస్తూ కూల్‌గా అంది. "నేను ఒప్పుకున్నాకే జరుగుతోంది ఈ పెళ్లి"

"ఎప్పుడొప్పుకున్నావ్" కసిరినట్టు అడిగాను.

"నెల్రకితం" నెమ్మదిగా వచ్చింది సమాధానం.

నేనెక్కడున్నానో ఏం చేస్తున్నానో మరచిపోయానో పది నిమిషాలు. అది హాస్పిటల్ అన్న విషయం కూడా గుర్తు రాలేదు నాకాక్షణం.

"యూ ఇడియెట్! నీకసలు బుద్ధుందా ? ఎందుకు? ఎందుకిలా చేశావు? ఎప్పటికైనా నా మారేవాడేమో. ఎందుకని చేతులారా దూరం చేసుకున్నావ్? పాపని ఏం చేద్దామనుకున్నావ్? ఎలాగో పెంచి పెద్దచేసినా రేపు పాప పెళ్లెలా చేస్తావు? తండ్రిని గూర్చిన ప్రశ్నలతో జనం విసిగిస్తుంటే బాధపడే ఆ పసిమనసుని ఏమని ఓదారుస్తావు ? పాప డిప్రెషన్‌కి లోనవకుండా ఎలా కాపాడతావ్? అసలు నువ్వు నువ్వు మాత్రం బొత్తిగా పాతికేళ్లు లేని నువ్వు ఎలా ఒంటరి జీవితం గడపగలవు? స్పృహలో వుండే చేశావా ఈ పని?"

ఒళ్లు తెలీని ఆవేశంలో ఏం చేశాను అన్నది ఎర్రగా కందిపోయిన తన బుగ్గల్ని చూశాకగానీ అర్థం కాలేదు. తన ముఖాన్ని నా చేతుల్లోకి తీసుకున్నా నా కళ్లలో కన్నీళ్లు! ఆవేశంలో నే చేసిన పనికి పడే పశ్చాత్తాపానికి ప్రతీకలా! తను మాత్రం అదే స్వచ్ఛమైన చిరునవ్వుతో అంది "కూల్ డౌన్ ఫణీ

కూల్ డౌన్''. అంతకన్నా మార్గం లేకపోయింది. కనీసం ఆయనన్నా సుఖపడనీ! అయినా నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది. ప్రతి క్షణం నన్ను నీడలా వెంటాడి, నా ప్రతి కదలికనీ గమనించే అదృశ్యపు జైలుగోడలు పూర్తిగా అదృశ్యమైనందుకు ఐయామ్ ఫీలింగ్ వెరీ హాపీ. ఎక్కడికైనా వెళ్లొచ్చు. ఎవ్వరితోనన్నా మాట్లాడవచ్చు. నీతో ఎంతసేపైనా గడపొచ్చు. నాకు లభించిన ఈ స్వేచ్ఛ చాలా అపురూపమైంది ఫణీ! ఇన్నాళ్లకు విముక్తి లభించింది నాకు. ఇక పాపసంగతంటావా... అమ్మానాన్నల పెంకంలో జాగ్రత్తగా పెరుగుతుంది. ఇంకో ఇరవై ఏళ్లకూడా ఈ సమాజం మారదంటావా? మారుతుందన్న ఆశతోనే ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాను. ఫణీ నా నిర్ణయం సరైనది కాదంటావా?'' అమాయకంగా ప్రశ్నిస్తున్న తనని చూస్తూ మౌనంగా వుండిపోయాను.

''ఈ సమాజం మరో అరవై ఏళ్లకూడా మారదు జానీ'' అని నా మనసు ఆక్రోశిస్తుంది. తనదేం గమనించకుండా చెప్పుకుపోతుంది.

''తొమ్మిదిగంటలప్పుడు వచ్చారు. ఓ గంటసేపు సుత్తివేశారు. తన కాబోయే భార్య ప్యూర్ వర్జిన్‌ట. ఆయనకి నిస్సందేహంగా తెలుసనటానికి నిదర్శనం ఆ అమ్మాయి అసలు స్కూల్‌కిగాని కాలేజ్‌కిగానీ వెళ్లి చదువుకోలేదట. వాళ్ల బామ్మ దగ్గర నేర్చుకున్న అక్షరజ్ఞానంతో భారతం, రామాయణ, భాగవతాలేకాదు. భగవద్గీత శ్లోకాలు కంఠతః వచ్చట. చాలా భక్తిపరురాలట. భక్తి వున్నవారికి పాపభీతి వుంటుందట. వాళ్లు పాపపు పనులు చేయరట. బావుందికదూ ఈ కొత్త థియరీ. ఏయ్ వింటున్నావా? వచ్చే సండేనే పెళ్లి. ఇక్కడే. 'వెంకటేశ్వర కల్యాణమండపంలో''... తనలా చెప్తూనే వుంది.

నా ఆలోచనలు మాత్రం జానకి భర్త సుజన్‌ని అంచనా వేయడంలో మునిగిపోయాయి. అంత చదువు సంధ్యలు లేని

చిన్నారులకీ... మద్యం

మొత్తానికి ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో పూర్తి మద్యనిషేధం వచ్చేసింది. అయినా పర్మిట్లతో 'మందు' దొరకడంతో — చాలామంది ఇంకా దాన్ని 'ఎంజాయ్' చేస్తూనే వున్నారు. అయితే *1632లో* ఇంగ్లాండ్‌లోని వార్విక్‌లోని పిల్లల ఆసుపత్రిలో ప్రతి పిల్లవాడికీ వారానికి రెండు గ్యాలన్ల బీర్‌ను 'కోటా'గా ఇచ్చేవారంటే మీరు నమ్మగలరా! గట్టిగా ఈ మాటెవరికి చెప్పకండిసార్ — ఇంగ్లాండ్ ఇవ్వగా లేనిది మనమిస్తే ఏమయింటుంది మన ప్రభుత్వం!

— జూపిటర్

[illegible] చేసుకోవాలనుకున్నవాడు కానీ [illegible] ఎందుకు నాశనం చేశాడు?

[illegible] థర్డియర్‌లో పెళ్లి[illegible] [illegible] మంచి సంబంధం. అబ్బాయి [illegible] డాక్టరు. ప్రాక్టీసుకూడా బాగా [illegible] జానకి సుఖపడుతుంది. ప్రొఫెష న్ [illegible] కాబట్టి ఏ బాధా వుండదు అనుకున్నారు. ఏ తల్లిదండ్రులైనా అంతేకదా ఆలోచిస్తారు. అబ్బాయి మంచితనం, ఉద్యోగం, హోదా చూడగలరు. కాని అంతరంగపు లోతులు తెలుసుకోలేరుకదా!

అందరూ కొత్త దంపతుల్లానే వాళ్లూ ఓ సంవత్సరం పాటు బాగానే వున్నారు. సుజన్ వర్క్ చేసేదీ సిటీలోనే కాబట్టి తన చదువుకేం ఆటంకం రాలేదు. ఇంతకు పూర్వంలా తనతో గంటలు గంటలు గడపడం కుదరదు. తనకి మరో బంధం ఏర్పడిందికదా. పూర్తిగా చదువులో మునిగి పోయాను. ఎగ్జామ్స్ ముందు హాస్టల్లో చేరాను. ఇంట్లో చుట్టాల తాకిడికి డిస్టర్బె న్స్ ఎక్కువవడంవల్ల నాతోపాటు జానకి కూడా హాస్టల్లో చేరింది. టైం వేస్టవుతుందని చేరిందనుకున్నాను. కానీ సుజన్ బారినుండి రక్షించుకోడానికని అప్పట్లో తెలియలేదు

ఆరోజు చివరి పరీక్ష వ్రాసివచ్చి రూంలో సామాను సర్దేస్తున్న నాకు దిగులుగా బెడ్‌మీద కూర్చున్న జానకిని చూసి ఆశ్చర్యం వేసింది.

''ఎందుకలా వుంది?''

''ఏయ్ ఏమిటా రాజ్యం కోల్పోయిన రాజు ఫోజు? పేపర్ పాడుచేశావా? పోతే పోయిందిలే మీ సుజన్ ఉన్నాక పేపర్ని గూర్చి దిగులెందుకు'' నా ధోరణిలో నేనున్నాను. తనలో ఏమాత్రం [illegible] . [illegible] తన ప్రక్కన కూర్చుని భుజంపైన చేయి వేసి మృధువుగా నావేపు తిప్పాను.

''జానీ ఎందుకలా వున్నావు?''

''ఇంటికి వెళ్లాలంటేం దిగులుగా వుంది ఫణీ'' అంది నా భుజంపైన తలానిస్తూ.

''ఏయ్ జోక్ చేయకు. సుజన్ నీకోసం కాచుక్కూర్చుని వుంటాడు''

''ప్చ్. అందుకే నా దిగులంతా...'' ఆ సమాధానం విని ఆశ్చర్యపోయాను.

''ఏం జరిగింది... నాలో ఆతృత. భుజంపైన తడి తెలుస్తుంది. కంగారుగా అడిగాను. ఏం జరిగింది? నాతో దాపరిక మా జానూ ఏం జరిగింది చెప్పు''

జవాబుగా తన వెక్కిళ్లు. మరి రెట్టించ లేదు నేను. ఎన్నాళ్లుగా దుఃఖాన్ని తనలో దాచుకుందో... నిశ్శబ్దంగా తన తల నిమురుతుండిపోయాను.

తేరుకుని తను చెప్పిన విషయాలు విని నివ్వెరపోయాను. ఈ మధ్యకాలంలో కట్నం చాల్లేదని, లాంచనాలు సరిపోలేదని బాధపెట్టి కిరోసిన్‌పోసి చంపే కేసులు చాలా చూశాము, విన్నాము. కాని సుజన్ ఆ కోవలోకి రాడు. 'అనుమానం' అతని రోగం. ప్రస్తుతం విన్పిస్తున్న ఎయిడ్స్‌కన్నా భయంకరవ్యాధి. ఎయిడ్స్‌కైనా వైద్యులు మందు కనిపెట్టగలరేమోకాని ఈ జబ్బుకి మందులేదు. క్లాస్‌మేట్స్ అయిన అబ్బాయిల్తో మాట్లాడొద్దు. ఆయన డ్యూటీలో వున్నవార్డ్సులో మా సీనియర్స్ హౌస్ సర్జన్స్ వాళ్లు పలకరిస్తే మాట్లాడ్డే తప్పు. అంతా హాస్పిటల్లో వున్నప్పుడు మాట్లాడకుండా

వుండడం కుదరనిపని. ఎంత వ్యధ చెందుతుందో తన కళ్లకింద నల్లటి వలయాలు చెప్తున్నాయి.

"జానకిని వారం తర్వాత పంపిస్తానని ఫోన్‌చేసి నాతో తీసుకెళ్లాను.

ఆ తర్వాత సుజన్ వేధింపు ఎక్కువైపోయి, అతణ్ణి వదిలేసి వచింది. మూడు నెలల పాపతో సహా. ఆంటీ, అంకుల్ ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా ఫలించలేదు. డైవోర్స్‌కి జానకి ఒప్పుకోలేదు. శంత మా డాక్టర్ కావడంతో నర్సింగ్‌హోమ్ పెట్టాము. తనూ, నేను, జానకి అహర్నిశలు కష్టపడడంతో రెండేళ్లలో డెవలప్ చేయగలిగాము. జానకి ఇప్పుడు విశ్రాంతిగా వుండగలుగుతుంది. ఇంతలో ఈ ఉపద్రవం.

పదిరోజుల తర్వాత సుజన్ వచ్చాడు. ఒక గంటలో చేయాల్సిన ఆపరేషన్‌గూర్చి డిస్కస్ చేస్తున్నాము నేను, జానకి. రావడంతోనే చెప్పాడు "నా భార్య చాలా పవిత్రమైనది. మీలాగా ఫాస్ట్‌కాదు. టు డేస్ క్రితం మా నప్షల్ సెర్మనీ అయింది. అప్పుడు తెలుసుకున్నాము" అంటూ 'మీలాగ' అన్న పదాన్ని వత్తిపలికాడు. నాది, శంతనుడి లవ్‌మారేజిని చులకన ఆ అనుమానపు పక్షికి.

"మీకు నా భార్యని పరిచయం చేస్తాను" అంటూ వెళ్లి గది బయట వున్న ఆమెని పిలిచాడు. నాకీ ఫార్సంతా నచ్చక ప్రక్క రూమ్‌లోకి వెళ్లబోయినదాన్నల్లా ఆగిపోయాము. ఆ యువతిని చూసి జానకినేను చూశాను. శుష్కమందహాసం చేసింది. రజిత అంటే ఈమేనా... మూణ్నెల్ల క్రితం అబార్షన్‌కోసం నాటుమందు వేసుకుని ప్రాణంమీదికి తెచ్చుకుంటే ఆ కేస్ తామే అటెండయ్యారు. వాళ్ల నాన్న దీనవదనం కళ్లముందు కదలాడింది. నేను ఆశ్చర్యంనుండి తేరుకోకముందే ఆ అమ్మాయి మా ఇద్దర్నీ చూసి స్పృహతప్పింది. పడిపోకుండా ఆమెను పొదివి పట్టుకుంటూ.

"మందుల వాసన పడదు తనకి" అంటున్న సుజన్‌తో దూకుడుగా ఏదో అనబోయిన నా భుజంపైన చేయిపడింది వారిస్తున్నట్లుగా... ●